

LECTURA COMPRENSIVA DEL POEMA XII "CAL·LIDÍA I ELS PRÉSSECS"

- **Tema:** el tema d'aquest poema és la relació de la dona amb el món, s'anomenen les seves virtuts, com la previsió, el seny, la maternitat o el sensualisme. Suposa un homenatge a la bellesa física femenina i a la seva sensualitat, barrejant-se amb el seny i la previsió.
- **Estructura i mètrica:** El poema està dividit en cinc estrofes de quatre versos de dotze sil·labes (dodecasil·labs). La rima és asonant i la seva estructura és ABBA per a la primera estrofa, ABAB per a la segona i la tercera i ABBA per a quarta i cinquena.

L'estructura del poema és:

1ª estrofa: Carner fa una descripció física i moral de Cal·lidia, la seva estimada i parla del fruit perfecte, collit per ella i oferit posteriorment.

2ª i 3ª estrofes: Segueix amb la descripció física i moral de Cal·lidia, pero en aquest cas sense barrejar-hi el fruit, els préssecs.

4ª estrofa: Ara és el fruit qui s'ofereix a Cal·lidia rendit per la seva perfecció física.

5ª estrofa: L'autor parla de l'ofrena rebuda i del fruit, i també parla dels ulls de Cal·lidia, tret que a primer cop d'ull no s'aprecia, pero que després d'analitzar el poema es determina.

Iª estrofa

- L'admiració per la dona és constant a tot el poema, sobretot la primera estrofa, en la que trobem la frase "Ton seny, oh previsor, de mon delit és causa", amb la qual diu a la dona que el seu seny és allò que l'atreu, no tant les qualitats físiques, tot i que aquestes qualitats també les posa de manifest, en posteriors estrofes, destacant la seva sensualitat a l'hora de collir el préssec de l'arbre: "Quan alces el teu braç la fruita s'et convida/ella obeeix tes ordres en veure que ets millor" (quarta estrofa). Tot i aquestes referències a la bellesa física, la virtut que s'hi posa de relleu és el seny i la previsió, com trobem clarament al primer vers.
- La dona, Cal·lidia, provoca en el poeta un delit intel·lectual, no carnal, ja que el que destaca són dues qualitats morals, el seny i la previsió dient que són la causa del seu delit. En els versos segon, tercer i quart parla d'aquesta previsió, dient que va esperar a que el fruit madurés, "De l'arbre en primavera vas respectar la flor/ i ara tos braços nus m'allarguen com un do / el fruit perfecte / arrodonit amb pausa". Aquesta previsió, aquest saber esperar el moment més encertat són les qualitats que agraden a l'autor, i per tant és el que destaca en aquesta primera estrofa. El gest de rebre el fruit perfecte de mans de Cal·lidia, la seva estimada és idealitzat amb el qualificatiu que rep aquest gest, "do". Un do és un regal de gran importància, un regal diví.

IIª estrofa

- Carner utilitza quatre símbols en aquesta segona estrofa per fer referència a la perfecció de Cal·lidia. L'un és el ja mencionat símbol clàssic dels ulls com un llibre en que està escrit el destí de l'amant. El segon el trobem al segon vers "Sembles els préssecs més rodons en els teus dits", dient així que Cal·lidia, amb la seva bellesa pot fer que qualsevol cosa que tingui a les mans sigui bella també, fins i tot un préssec, en aquest cas, símbol ja de perfecció. El tercer símbol utilitzat és el que trobem al quart vers d'aquesta segona estrofa, que diu "ets tota com un dia d'agost que no vol crits", en que compara Cal·lidia amb un dia d'agost, època de l'any en que els dies acostumen a ser agradables, per tant simbolitza la perfecció o millor dit la bellesa de la dona. A més l'expressió final "que no vol crits" pot simbolitzar el seny, la tranquil·litat. També utilitza el préssec donant-li valor de fruit perfecte per tal de, amb una comparació amb Cal·lidia, donar-li a

ella aquesta qualitat de perfecció.

III^a estrofa

- Podem fer una doble lectura de l'expressió "Ja de l'estiu van coronant-te les diades": podem interpretar-la com un elogi vers Cal·lídia, centrant-se sobretot en el verb "coronar", símbol de prestigi donat per la virtut de la bellesa, o bé contrastar la bellesa física de la dona amb el pas inevitable del temps, temps de felicitat que algún dia ha d'acabar. Es contrasta la plenitud global (temporal – estiu – i vital – joventut –) amb el pas irreversible del temps.
- Trobem una referencia clara a aquest pas del temps i al rebuig per part del poeta d'allò que s'acaba en el segon vers "per dol en les memòries", quan es parla de memòria s'està parlant forçosament del passat, i amb l'acompanyament del mot "dol" denotem la tristesa que provoca en l'autor el pas dels anys. Trobem un contrast clar entre present i futur en aquest mateix vers, al final de la frase "els dies que vindran". Està contraposant els dies que té a la memoria, vistos amb tristesa, i dies futurs.
- El tema del "temps fugit" és un tópic literari utilitzat per molts autors, com per exemple, Antonio Machado, qui parla dels records de forma constatat. Però el mateix Carner, en aquesta serie de poemes dels Fruits Saborosos utilitza aquest contrast entre present i futur, o entre present i passat i innocència i felicitat en el poema "Com les maduixes", en que parla de la infantesa com a edat d'innocència i felicitat que s'acabarà amb l'arribada de la maduresa, quan l'infant coneixerà el dolor. Un altre poema que presenta paralelisme amb aquest, i més concretament amb la protagonista, una dona en la seva plenitud física de la qual s'en destaquen les seves qualitats morals i físiques és "*Les Prunes d'Or*". A més tots dos estan situats a l'estiu.
- La natura és tractada en aquests dos versos mitjançant una personificació. Es personifica el ventijol, dient que "*s'adorm*", se li atribueix la qualitat de fermes a les fulles – "*les fulles són fermades*" – i "*l'aigua reposa amb una claror que està sotjant*", per tant, també se li atribueix una qualitat huana a l'aigua.

IV^a estrofa

- El fruit és ara qui s'ofereix a Cal·lídia rendit davant la seva perfecció: "*Quan alces el teu braç la fruita s'et convida:/ella obeeix tes ordres en veure que ets millor*". El fruit simbolitza la perfecció i la qualitat més destacada d'aquest fruit –el préssec– es la seva rodonitat, com diu en la primera estrofa "*el fruit perfecte, arrodonit amb pausa*", i és ara Cal·lídia qui és perfecta, ja que ho diu clarament l'autor, "*és més harmoniosa la teva perfecció*" i es destaca la seva rodonitat superior a la del fruit: "*...la teva perfecció/més graciosament arrodonida*". La rodonitat de la dona és entesa com les corbes de la seva figura que la fan sensual. La sensualitat, a més de venir donada pel físic de Cal·lídia, la trobem també en l'acte de collir el fruit, el gest del cos femení.

V^a estrofa

- Carner parla a l'estrofa segona dels ulls de Cal·lídia, on veu escrit el seu destí i gaudeixen de gran bellesa. En aquesta cinquena estrofa, fent referencia a aquest vers en que parla dels ulls, "*El teu esguards'ha fet un destí que hem vigila*", parla de que mirant-la a ella, s'ha pogut veure reflexat i els ulls "*prengueren saó, lentament de mirar-te*", per tant, pot contemplar-se a sí mateix, enmirallar-se i per tant esdevenir categoria. Els ulls són el sentit corporal més pur i més apreciat, i per tant, el fet de veure's a sí mateix reflexats en aquests ulls el fan esdevenir important.
- Aquest darrer vers manté relació amb el primer de la segona estrofa: "*El teu esguards'ha fet un destí que hem vigila*", ja que en els dos parla dels ulls de Cal·lídia en els quals es veu reflexat el destí de l'autor, i fons i tot, s'hi pot veure a ell mateix i així esdevenir important, enmirallar-se i esdevenir categoria.